

Ο ΙΩΒ ΚΑΤΑ ΤΟ ΕΒΡΑΪΚΟΝ*)

ΠΑΡΑΦΡΑΣΙΣ ΤΟΥ ΙΩΒ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΛΒ'.

- 1 Καὶ οἱ μὲν τρεῖς ἐκεῖνοι ἄνδρες ἀνέκοψαν πᾶσαν ἀπάντησιν πρὸς τὸν Ἰώβ, ἐπιμένοντα εἰς τὴν ἰδίαν αὐτοῦ δικαιοσύνην καὶ ἀθωότητα.
- 2 Ἐλιοῦ ὅμως ὁ τοῦ Βαραχιήλ, *Βουζίτης*, ἐκ τῆς *συγγενείας Ἀράμ*¹, κατελήφθη ὑπὸ ὀργῆς, ὠργίσθη δὲ κατὰ μὲν τοῦ Ἰώβ, διότι ἐδικαίου
- 3 ἑαυτὸν ὑπὲρ τὸν Θεόν, κατὰ δὲ τῶν τριῶν αὐτοῦ φίλων, διότι μὴ εὐρίσκοντες ἄλλο τι νὰ ἀντιτάξωσιν αὐτῷ, ἐνοχοποιοῦν αὐτὸν ὡς ἄσεβῃ.
- 4 Καὶ τέως μὲν ἀνέμενον ὁ Ἐλιοῦ καὶ συνεκρατεῖτο ἀπὸ παντὸς λόγου πρὸς τὸν Ἰώβ, ἀποβλέπων εἰς τὴν ἡλικίαν, λογιζόμενος ὅτι ἦσαν
- 5 ἐκεῖνοι πρεσβύτεροι αὐτοῦ. Ἀφοῦ ὅμως εἶδεν ὁ Ἐλιοῦ ὅτι δὲν ὑπῆρχέ
- 6 τις ἀπόκρισις ἐν τῷ στόματι τῶν τριῶν ἀνδρῶν, κατελήφθη ὑπὸ ὀργῆς, καὶ λαβὼν τὸν λόγον Ἐλιοῦ ὁ τοῦ Βαραχιήλ ὁ Βουζίτης εἶπεν.
Εἶμαι μικρότερος ἐγὼ κατὰ τὰ ἔτη, ὑμεῖς δὲ πολιοί·
διὰ τοῦτο ἠὺλαβήθη καὶ ἐκ συστολῆς δὲν ἐδήλωσα ὑμῖν τὴν γνώμην
[μου.
- 7 Ἐσκεπτόμην ὅτι τῆς μακροημερίας εἶναι τὸ λαλεῖν,
καὶ τῆς πολυετίας τὸ ἐκδιδάσκειν σοφίαν καὶ σύνεσιν.
- 8 Πράγματι ὅμως τὸ συνετίζον εἶναι τὸ πνεῦμα τὸ ἐν τῷ ἀνθρώπῳ,
αὐτῇ ἢ ἐν αὐτῷ πνοῇ τοῦ Παντοκράτορος.
- 9 Σοφοὶ δὲν εἶναι οἱ πολλὰ ἔτη ἀριθμοῦντες,
οὐδὲ κριταὶ εἰδήμονες οἱ τῇ ἡλικίᾳ προβεβηκότες.
- 10 Διὰ τοῦτο προάγομαι νὰ εἶπω, ἀκούσατέ μου,
θέλω νὰ ἀπαγγείλω ὑμῖν ὅ,τι γινώσκω καὶ ἐγώ.
- 11 Ἴδου ἀνέμενον ἀκροώμενος τοὺς λόγους ὑμῶν,
ἠνωτιζόμην, περιμένων τὰ νοήματα ὑμῶν,
ἕως οὗ ἐξερευνήσητε τὸ ζήτημα.

*) Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου τεύχους σ. 208.

1. Ὁ Ἐλιοῦ οὗτος χαρακτηρίζεται ὡς *Βουζίτης* καὶ ἐκ τῆς *συγγενείας* τοῦ Ἀράμ (ἢ Ράμ), ἐπειδὴ ἀνήκεν εἰς φυλὴν τινα Ἀραβικὴν, ἐγκατεστημένην ἐν τῇ Ἰσραὴλ ἐν Δαμασκὸν Ἀραμαίᾳ (Ἰερμ. 25, 23), φυλὴν ἀνάγουσαν τὴν ἀρχὴν αὐτῆς εἰς τὸν *Βούζ*, υἱὸν δευτερότοκον τοῦ Ναχώρι ἀδελφοῦ τοῦ Ἀβραάμ (Γεν. 22, 21).

- 12 Καὶ παρηκολούθουν μὲν ὑμῖν μετὰ πάσης προσοχῆς,
εὐρέθη ὁμως ἐξ ὑμῶν οὐδεὶς ἱκανὸς εἰς τὸ ἐξελέγξαι τὸν Ἰώβ
ἀνταπαντῶν προσηκόντως εἰς τοὺς λόγους αὐτοῦ.
- 13 Μὴ εἶπτε ὅτι εὕρομεν παρ' αὐτῷ ἄμαχον σοφίαν·
Θεὸς μόνος, καὶ οὐχὶ ἄνθρωπος δύναται νὰ κατισχύσῃ αὐτοῦ.
- 14 Οὐδὲ ἀντήλλαξεν ἀκόμη λόγους μετ' ἐμοῦ οὐδὲ ἀντιπαρετάχθη μοι·
ἀλλ' οὔτε θὰ ἀνταπήντων αὐτῷ ἐγὼ δι' ὧν καὶ ὑμεῖς λόγων.
- 15 Εἶναι κατεπισημένοι, δὲν ἀπαντῶσι πλέον,
ἀφηρέθη ἅπ' αὐτῶν πᾶς λόγος!
- 16 Καὶ ἔπρεπε νὰ ἀναμείνω, ἀφοῦ δὲν λαλοῦσιν,
ἀφ' οὗ ἔστησαν, δὲν ἀπαντῶσι πλέον;
- 17 Θὰ ἀπαντήσω καὶ ἐγὼ τὸ μέρος μου,
θὰ ἀναγγείλω ὅτι γινώσκω καὶ ἐγὼ
- 18 Ναί, εἶμαι πλήρης λόγων.
πιέζει με τὸ πνεῦμά μου ἐντός μου.
- 19 Ἴδου ἡ κοιλία μου εἶναι ὡς οἶνος συγκεκλεισμένος,
ὡς ἄσχος γλεύκος ἐν τῷ διαρρηγνύεσθαι.
- 20 Θὰ λαλήσω καὶ θὰ ἀναπνεύσω,
θὰ ἀνοίξω τὰ χεῖλη μου καὶ θὰ ἀπαντήσω.
- 21 Μὴ γένοιτο νὰ λάβω πρόσωπον ἀνθρώπου
καὶ νὰ θωπεύσω ἀνθρώπον.
- 22 Διότι δὲν ἔμαθον νὰ θωπεύω,
διότι ἐν βραχεῖ θὰ μὲ ἀνῆρπαζεν ὁ πλάσας με.

ΚΕΦΑΛΛΙΟΝ ΔΓ'.

- 1 Πλὴν ἄκουε, παρακαλῶ, Ἰώβ τὰ ῥήματά μου
καὶ ἐνωτίζου μου τοὺς λόγους πάντας.
- 2 Ἴδου δὴ ἤνοιξα τὸ στόμα μου.
καὶ ἡ γλώσσά μου θὰ λαλήσῃ ἐν τῷ οὐρανίσκῳ μου.
- 3 Τῆς ἐθιθύτητος τῆς καρδίας μου εἶναι ἔκφρασις οἱ λόγοι μου,
καὶ γνώσιν ἀγνὴν ἐκλαλοῦσί μου τὰ χεῖλη.
- 4 Πνεῦμα Θεοῦ ἐποίησέ με,
καὶ πνοὴ τοῦ Ὑψίστου ἐξωποίησέ με.
- 5 Ἐὰν δύνασαι, ἀντίλεγέ μοι,
παρατάχθητι ἐναντίον μου, λάβε στάσιν.
- 6 Ἴδου ἐγὼ, ὅπως καὶ σὺ, εἶμαι Θεοῦ πλάσμα
πηλοῦ ἀπόκομμι· εἶμαι καὶ ἐγὼ.

- 7 Ἴδου φόβος ἀπ' ἐμοῦ οὐδεὶς θὰ σὲ ταράττη,
οὐδὲ φοβτίον οὐδὲν ἀπ' ἐμοῦ θὰ σὲ βαρύνῃ
- 8 Ἄρτι ἔλεγες εἰς ἐπήκοόν μου,
καὶ ὁ ἦχος τῶν λόγων σου ἔφθασεν εἰς τὰ ὦτά μου.
- 9 Ἐλεγες, καθαρὸς εἶμαι ἐγώ, ἐκτὸς ἁμαρτίας,
εἶμαι ἀγνός, ἐκτὸς ἐνοχῆς πάσης.
- 10 Μόνον Ἐκεῖνος εὐρίσκει αἰτιάματα κατ' ἐμοῦ,
καὶ ἐκλαμβάνει με πολέμιον ἑαυτοῦ.
- 11 Ἐμβάλλει μου τοὺς πόδας εἰς τὸ ξύλον,
παραφυλάττει μου τὰς ὁδοὺς πάσας.
- 12 Ἴδου εἰς τοῦτο δὲν ἔχεις δίκαιον·
Σοὶ ἀπαντῶ λοιπόν, ὅτι ὁ Θεὸς κατὰ πολὺ ὑπερέχει τοῦ ἀνθρώπου.
- 13 Πρὸς τι νὰ διαφιλονικῆς πρὸς Αὐτόν, διατεινόμενος
ὅτι εἰς οὐδένα περὶ ὧσων πράττει εἶναι ὑπόλογος;¹
- 14 Ὅχι, λαλεῖ ὁ Θεός, καὶ λαλεῖ πολλαχῶς.
Μόνον δὲν γίνεται πάντοτε καταληπτὸς τοῖς ἀνθρώποις.
- 15 Ἐν ἐνυπνίῳ, ἐν νυκτερινῇ ὄρασει,
ὅταν βαθύς ὕπνος ἐπιπίπτῃ ἐπὶ τοὺς ἀνθρώπους,
ὅταν νυσταγμὸς καταλαμβάνῃ αὐτοὺς ἐπὶ τῆς κλίνης,
- 16 τότε διανοίγει τὰ ὦτα τῶν ἀνθρώπων,
καὶ ἐνσφραγίζει ἐν αὐτοῖς τὰς πρὸς αὐτοὺς ὑποθήκας αὐτοῦ,
17 ὅπως ἀποτρέψῃ μὲν τὸν ἄνθρωπον ἀπὸ πράξεων πονηρῶν
καὶ ἀποστήσῃ ἀπ' αὐτοῦ τὴν ἔπαρσιν,
- 18 συγκρατήσῃ δὲ τὴν ψυχὴν αὐτοῦ ἀπὸ βόθρου,
καὶ τὴν ζωὴν αὐτοῦ ἀπὸ διαπεράματος βέλους.
- 19 Παιδεύεται δὲ ὁ ἄνθρωπος καὶ δι' ὧν ἐπὶ τῆς κλίνης αὐτοῦ ὑπομένει
[ἀλγηδόνων,
καὶ διὰ τῆς ἀενάου τῶν ὀστέων αὐτοῦ συγκρούσεως (ἐν τῷ πυρετῷ)],
- 20 καὶ ἔχει μὲν ἀηδίαν ἢ ζωὴ αὐτοῦ πρὸς τὸν ἄρτον,
καὶ ἡ ψυχὴ αὐτοῦ πρὸς τὰ λιχνεύματα,
- 21 φθίνει δὲ ἡ σὰρξ αὐτοῦ μέχρις ἀφανείας.
καὶ τὰ ὀστᾶ αὐτοῦ, πρὶν ἀδιόρατα, ἀποψιλοῦνται καὶ διαφαίνονται,
- 22 καὶ γίνεται ἐγγὺς τοῦ Ἄδου ἡ ψυχὴ αὐτοῦ,
καὶ ἡ ζωὴ αὐτοῦ πλησίον τῶν φονευόντων (=ἀγγέλων τοῦ θανάτου).

1. Ἐπιδέχεται τὸ ἡμιστίχιον καὶ τοιαύτην ἔννοιαν, ὅτι ὁ Θεὸς ἀπαξιῶ
ἀπαντήσεως τὰς ὑπὸ τῶν ἀνθρώπων γενομένας αὐτῷ ἐπερωτήσεις.

- 23 Ἐὰν ὅμως ἐπιστῆ τις αὐτῷ ἀπεσταλμένος, ἄγγελός τις ἐκ τῶν χιλίων,
καὶ ἐξαγγείλῃ τῷ ἀνθρώπῳ τὸ καθῆκον αὐτοῦ,
24 εὐσπλαγχνισθῆ δὲ ὁ Θεὸς καὶ εἶπῃ τῷ ἐξαγγέλαντι,
ρῦσαι τὴν ψυχὴν αὐτοῦ ἀπὸ καθόδου εἰς τὸν τάφον· ἐξιλεώθην ἤδη·
25 εὐθύς θὰ ἀναθάλλῃ ἢ σὸρξ αὐτοῦ ὑπὲρ τὴν τῆς νεότητος.
καὶ θὰ ἐπανέλθῃ εἰς τὰς ἡμέρας τῆς ἡβης αὐτοῦ.
26 Ἴκετεύων τὸν Θεὸν θὰ ἀξιωθῆ μὲν τῆς εὐδοκίας Αὐτοῦ,
θὰ βλέπῃ δὲ τὸ πρόσωπον Αὐτοῦ ἐν ἀγαλλιάσει,
Οὕτως ἀποδίδωσιν ὁ Θεὸς τῷ ἀνθρώπῳ τὴν δικαιοσύνην αὐτοῦ.
27 Θὰ ψάλλῃ τότε παρὰ τοῖς ἀνθρώποις λέγων
εἶχον ἁμάρτιαι καὶ τὸ εὐθὺ διαστρέψαι, καὶ ὄφελος εἶχον οὐδέεν.
28 Ἄλλ' ἐρρύσατο ὁ Θεὸς τὴν ψυχὴν μου ἐκ τῆς καθόδου εἰς τὸν τάφον,
καὶ ἡ ζωὴ μου θὰ ἀπολαύῃ ἤδη φωτός.
29 Ἴδου ταῦτα πάντα ποιεῖ ὁ Θεὸς δις καὶ τρις πρὸς τὸν ἄνθρωπον,
30 ὅπως ἀποστρέψῃ τὴν ψυχὴν αὐτοῦ ἀπὸ τοῦ τάφου
καὶ ἀπολαύῃ τοῦ φωτός ἐν τῇ χώρᾳ τῶν ζώντων.
31 Πρόσεχε λοιπόν, Ἰώβ, ἄκουσόν μου·
σιώπα, καὶ θὰ ὁμιλήσω ἐγώ.
32 Ἀπάντησόν μοι ἐὰν ἔχῃς τι νὰ ἀντεῖπῃς·
λέγε, διότι ἐπιθυμῶ τὴν δικαιοσύνην σου
33 Εἰ δὲ μή, σὺ ἄκουσόν μου,
σιώπα, καὶ ἔχω νὰ σὲ διδάξω σοφίαν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΛΔ'.

- 1 Ἔλαβε δὲ πάλιν τὸν λόγον ὁ Ἐλιοῦ καὶ εἶπεν
2 Ἀκούσατέ μου τοὺς λόγους, οἱ σοφοί,
καὶ ἀκροάσθητέ μου οἱ ἐπιστήμονες.
3 Διότι τὸ οὐ̅ξ εἶναι τὸ δοκιμάζον τοὺς λόγους,
ὅπως ὁ οὐρανίσκος τὰς τροφάς.
4 Ὡμεν κριταί, μηδὲν τοῦ δικαίου προκρίνοντες,
ἐξετάσωμεν ἀπὸ κοινοῦ τί τὸ καλόν.
5 Διυσχυρίζεται δηλονότι ὁ Ἰώβ, λέγων· εἶμαι δίκαιος ἐγώ,
ὁ Θεὸς δὲ μεταστρέφει τὸ δίκαιόν μου.
6 Θὰ διέψευδον, λέγει, θὰ διέστρεφον ἐγὼ αὐτὸς τὴν κρίσιν μου, ἄλλως
[φρονῶν
Ἄλλως, εἶναι μὲν χαλεπὴ ἡ πληγὴ μου, ἀλλ' ἄσχετος πρὸς κακίαν καὶ
[ἀνομίαν.

- 7 Λέγει ταῦτα ὁ Ἰώβ· ἀλλὰ ποῦ ὑπάρχει ἄνθρωπος ὡς αὐτός,
καταπίνων τὴν βλασφημίαν ὡς ὕδωρ
- 8 συμπορευόμενος μὲν μετὰ ἐργατῶν τῆς ἀνομίας,
συμβαδίζων δὲ μετὰ ἀσεβῶν,
- 9 διαρρήδην ἀποφαινόμενος, ὅτι ὠφελεῖται οὐδὲν ὁ ἄνθρωπος
ζητῶν νὰ εὐαρεστήσῃ τῷ Θεῷ καὶ νὰ οικειωθῇ αὐτόν;
- 10 Διὰ τοῦτο ἀκούσατέ μου ἄνδρες συνετοί·
μὴ γένοιτο νὰ ὑπάρχη κακία παρὰ τῷ Θεῷ
καὶ ἀδικία παρὰ τῷ Παντοδυνάμῳ.
- 11 Ὅχι, ὅτι τις ἐργάζεται, τοῦτο ἀποδίδωσιν αὐτῷ ὁ Θεός,
καὶ ἐκάστῳ ἀπονέμει κατὰ τὴν ὁδὸν (πολιτείαν) αὐτοῦ.
- 12 Εἶναι βέβαιοι τοῦτο, ὅτι ὁ Θεὸς δὲν πονηρεῖται,
οὐδὲ κακουργεῖ ὁ Παντοκράτωρ περὶ τὴν κρίσιν.
- 13 Τίς ἐπέτρεψεν Αὐτῷ τῆς γῆς τὴν ἐπιστάσιαν,
καὶ τίς εἶναι ὁ τὴν οἰκουμένην πᾶσαν συστήσας;
- 14 Ἐὰν πρὸς ἑαυτὸν μόνον ἐσκόπει (ἀπέβλεπε)
καὶ εἰς ἑαυτὸν συνῆγε τὸ ἑαυτοῦ πνεῦμα καὶ τὴν πνοήν,
15 θὰ ἐξέπνει πᾶσα σὰρξ ἐν ταῦτῳ,
καὶ θὰ ἐπέστρεφεν ὁ ἄνθρωπος εἰς τὸν χοῦν αὐτοῦ,
- 16 Ἐὰν ὑπάρχη ὀλίγη σύνεσις, ἄκουε τοῦτο,
καὶ πάρεχε ἀκρόασιν εἰς τοὺς λόγους μου τούτους.
- 17 Μήπως ὀργή μισοῦσα θὰ συγκρατήσῃ τὸν δίκαιον,
ἢ θὰ δυναθῆς νὰ παραστήσῃς ὡς ὑπαίτιον τὸν ὑπερδίκαιον
- 18 Ἐκεῖνον ὅστις ἐπιτιμᾷ τῷ βασιλεῖ λέγων, *οὐτιδανέ*,
καὶ τοῖς ἄρχουσι *φάθλοι*.
- 19 ὅστις δὲν λαμβάνει τὸ πρόσωπον τῶν ἀρχόντων,
οὐδὲ διακρίνει πλοῦσιον παρὰ πένητα
ὡς ἔχων ἀμφοτέρους ἔργα τῶν χειρῶν αὐτοῦ,
20 ὅστις ποιεῖ οὕτως, ὥστε ἀκαριαίως ἐν μέσῃ νυκτὶ νὰ ἀφαρπάζονται
[πλεῖστοι,
καὶ νὰ συγκλονισθῇ λαὸς ὅλος,
νὰ παρέλθωσι δὲ καὶ ἐκθλιβῶσιν ἰσχυροί, οὐδενὸς χειρουμένου;
- 21 Ναί, οἱ ὀφθαλμοὶ Αὐτοῦ ἐφορῶσι τὰς ὁδοὺς ἐκάστου,
καὶ ἐπισκοπεῖ τὰ βήματα αὐτοῦ.
- 22 Δὲν ὑπάρχει σκότος οὐδὲ ζόφος καταχθόνιος,
δυνάμενος νὰ συγκαλύψῃ τοὺς ἐργάτας τῆς ἀνομίας
- 23 Δὲν ὑπάρχει ἀνάγκη πολλῆς ἀπὸ τοῦ Θεοῦ ἐπισκοπήσεως,

- ὅπως εἰσέληθη τις εἰς κρίσιν μετ' αὐτοῦ.
- 24 Ἄνευ προανακρίσεως συντρίβει ἰσχυρούς,
καὶ ἄλλους εἰς τὴν θέσιν αὐτῶν ἀνάγει.
- 25 Καθόσον διαγιγνώσκει τὰ ἔργα αὐτῶν,
νυκτὸς ἀνατρέπει αὐτούς, καὶ ἔκτριβονται.
- 26 Ὡς κακούργους κολάζει αὐτούς
δημοσίᾳ καὶ ὡς ἐν θεάτρῳ,
27 ὡς ἀνθρώπους ἀποστάντας ἀπ' αὐτοῦ
καὶ πρὸς οὐδεμίαν τῶν βουλῶν αὐτοῦ ἀπιδόντας,
28 καὶ ἀνενεγκόντας μὲν πρὸ αὐτοῦ τὴν βοήν τῶν πενήτων,
προσαγαγόντας δὲ εἰς ἐπήκοον αὐτοῦ τὴν κραυγὴν τῶν ταπεινῶν.
- 29 Καὶ πῶς θὰ αἰτιάται τις Αὐτὸν ὅταν καθησυχάζῃ τοὺς πιεζομένους,
πῶς δὲ θὰ ὑποβλέπη τις Αὐτὸν ὅταν φαίνεται ἀβλεπῶν,
ὅταν ἐπιτρέπη λαοὺς τε καὶ ἰδιώτας νὰ ταράττωνται,
30 ὅπως μὴ ἄνθρωποι ἀνόσιοι βασιλεύωσιν,
ὅπως μὴ λαοὶ ὑπὸ ὀλετήρων παγιδεύωνται¹;
- 31 Naί, ἐπιτρέπεται νὰ λέγῃ τις πρὸς τὸν Θεὸν τοιαῦτα;
« Ἀποτίνω, κολάζομαι δωρεάν, χωρὶς νὰ πράξω τι τιμωρίας ἄξιον.
- 32 « Ἐὰν δὲν διαβλέπω ἐγώ, διδάξόν με.
« Ἐὰν ἐπραξά τι κακόν, δὲν θὰ ἐπαναλάβω ».
- 33 Μήπως κατὰ τὰς σκέψεις σου ἄξιοις νὰ ἀνταποδίδῃ ὁ Θεός,
ἀφ' οὗ ἀποστέρεις καθ' ὃν τρόπον Αὐτὸς ἀνταποδίδωσιν;
Ἄφ' οὗ ἄλλο προκρίνεις σὺ παρ' ὅ,τι ἐγώ,
τότε λέγε τι γνωρίζεις,
- 34 νουνεχεῖς ἄνθρωποι θὰ μοὶ εἴπωσιν
καὶ πᾶς ὁ ἀκούων μου θὰ εἴπῃ,
- 35 Ἄσυνέτως ὁμιλεῖ ὁ Ἰώβ,
καὶ οἱ λόγοι αὐτοῦ εἶνε ἀπερίσκεπτοι.
- 36 Ἐπεθύμουν νὰ ἐξητάζετο ἐπακριβῶς ὁ Ἰώβ
περὶ ὅσον ἀπεκρίνατο κατὰ ἀσεβεῖς ἀνθρώπους!

1. Ἡ δι' ὅλου μὲν τοῦ κεφαλαίου τούτου, μάλιστα δὲ διὰ τῶν στίχων 25—30 διήκουσα ἰδέα τοῦ Ἑλιοῦ εἶναι, ὅτι δίκαιος καὶ ὑπερδίκαιος ἄν ὁ Θεὸς οὐδὲν ποιεῖ παρὰ τὸ δίκαιον, καὶ ὅταν ἰδιώτας, καὶ ὅταν ἡγεμόνας καὶ δυνάστας τιμωρῇ αὐστηρῶς, τὸ μὲν πρὸς παραδειγματισμὸν καὶ ταπεινώσιν τῶν καταχρωμένων τῇ οἰαδῆποτε δυνάμει καὶ ὑπεροχῇ αὐτῶν, τὸ δὲ πρὸς καθήσυχασιν τῶν καταπιεζομένων καὶ προφύλαξιν αὐτῶν ἀπὸ περαιτέρω καταθλίψεων παρὰ τῶν ὑπερφιάλων.

37 Ναί, εἰς τὴν ἄλλην αὐτοῦ ἁμαρτίαν προστίθησι καὶ ἀσέβειαν,
κατὰ πρόσωπον καταγελά ηἰμῶν,
καὶ πολλὰ κατὰ τοῦ Θεοῦ φλυαρεῖ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΛΕ΄.

- 1 Ἐλαβε καὶ πάλιν τὸν λόγον ὁ Ἐλιοῦ καὶ εἶπεν·
- 2 Μήπως ὡς δίκαιον τοῦτο λογίζεσαι,
ὅπερ εἶπες· ἢ ἐμὴ δικαιοσύνη ὑπερέχει τὴν τοῦ Θεοῦ;
- 3 Τοῦτο βεβαίως σημαίνει ὅ,τι ἔλεγες,
**τί θὰ ὠφεληθῆς, τί θὰ ὠφεληθῶ,
ὢν δίκαιος μᾶλλον ἢ ἁμαρτωλός.**
- 4 Ἐγὼ θὰ ἀντείπω πρὸς σέ
καὶ πρὸς τοὺς φίλους σου, ὅσους ἔχεις δμόφρονας.
- 5 Ἀνάβλεψον εἰς τὸν οὐρανὸν καὶ ἴδε,
καὶ τὰ νέφη παρατήρησον, πόσον κεῖνται ὑψηλὰ ὑπὲρ σε!
- 6 Ἐὰν μὲν ἁμάρτης, τί θὰ βλάβης Αὐτόν
καὶ ἐὰν πληθύνῃς τὰ ἀσεβήματά σου, τί θὰ ἐπηρεάσης Αὐτόν;
- 7 Ἐὰν δὲ πάλιν εἶσαι δίκαιος, τί θὰ δώσης Αὐτῷ,
ἢ τί ἔχει νὰ λάβῃ Ἐκεῖνος ἐκ τῆς χειρός σου;
- 8 Εἰς ἄνθρωπον ὁμοίον σοι διήκει ἡ ἀδικία σου,
καὶ εἰς υἱὸν ἀνθρώπου ἡ δικαιοσύνη σου.
- 9 Προκαλεῖ τὰς πρὸς τὸν Θεὸν βοὰς τὸ πλῆθος τῶν καταθλιβόντων,
καὶ τὰς πρὸς Αὐτὸν κρυγὰς ὁ βρυχίων τῶν ἰσχυόντων.
- 10 Ἄλλως θὰ ἔλεγεν οὐδεὶς, ποῦ εἶναι ὁ Θεὸς ὁ ποιήσας με
ὁ τοσαύτην ὕλην αἰνέσεων παρέχων μοι τὴν νύκτα,
- 11 ὁ ἡμᾶς ὑπὲρ τὰ κτήνη τῆς γῆς συνετίσας
καὶ ὑπὲρ τὰ πετεινὰ τοῦ οὐρανοῦ σοφίσας.
- 12 Ἴδου διατί δὲν εἰσακούονται κραζόντες·
διότι κραζοῦσι μόνον ἕνεκα τῆς ὕβρεως τῶν φαύλων.
- 13 Αἴτησιν ματαίαν βεβαίως δὲν θὰ ἀκούσῃ ὁ Θεός,
οὐδὲ θὰ ἐπίδη ἐπ' αὐτὴν ὁ Ὑψιστος.
- 14 Πόσον ὀλιγώτερον θὰ εἶσαι ἀκουστός, ὅταν σὺ αὐτὸς λέγῃς,
ὅτι δὲν βλέπεις αὐτὸν καθ' ὃν χρόνον ἡ δίκη εὐρίσκεται πρὸ Αὐτοῦ
καὶ ὅτι ἔχεις νὰ ἀναμείνῃς Αὐτόν.
- 15 Καὶ νῦν, ἐπειδὴ δὲν ἐπῆλθε τιμωρὸς ὁ θυμὸς αὐτοῦ,
καὶ τὴν ὕβριν τὴν θρασυνθεῖσαν δὲν ἤξιωσε προσοχῆς;

- 16 διὰ τοῦτο εἰκῆ ὁ Ἰὼβ διαπλατύνει τὸ στόμα αὐτοῦ,
καὶ ἀμαθῶς συνείρει λόγων ὄρμαθόν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΛΣ'.

- 1 Ἐξακολουθῶν δὲ τὸν λόγον αὐτοῦ ὁ Ἐλιοὺ εἶπεν·
2 Ὀλίγον τι περίμενέ με καὶ θά σέ διδάξω,
Ναί, ὑπάρχουσιν ἔτι τὰ ὑπὲρ τοῦ Θεοῦ συνηγοροῦντα.
3 Θὰ ἀναλάβω ἀνωθεν τὴν ἐπιστήμην μου,
καὶ θὰ ἀποδώσω δικαιοσύνην τῷ ποιήσαντί με.
4 Βεβαιώθητι ὅτι ἔσονται ἀληθεῖς οἱ λόγοι μου·
ἔχεις παρὰ σοὶ ἄνθρωπον ἀπηρτισμένον τῇ γνώσει.
5 Μέγας μὲν εἶναι ὁ Θεός, ἀλλὰ καὶ καταφρονεῖ οὐδενός,
ὡς καὶ τῇ σοφίᾳ μέγας καὶ πολὺς·
6 Καὶ ἀφειδεῖ μὲν τῆς ζωῆς τοῦ ἀσεβοῦς
ἀξιοὶ δὲ τῶν δικαίων τοὺς τεθλιμμένους.
7 Μὴ ἀποσπῶν τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτοῦ ἀπὸ τῶν δικαίων,
μετὰ βασιλέων καθίζει αὐτοὺς ἐπὶ τοῦ θρόνου,
καθίζει δὲ διὰ τέλους καὶ διαμένουσιν ὑψηλοί.
8 Ἐὰν δὲ ἀλύσειν ὧσι πεπεδημένοι
καὶ ταιλαιπωρίας σχοινοῖς συνεσχημένοι,
9 ἀπαγγέλλει αὐτοῖς τὰ ἐπιτηδεύματα αὐτῶν,
ὅσα παρηνόμησαν ὑπεραρθέντες,
10 καὶ διανοίγει μὲν τὸ οὖς αὐτῶν καὶ γνωρίζει αὐτοῖς ὅτι παιδεύονται,
ἐπιτάσσει δὲ νὰ ἐπιστρέψωσιν ἀπὸ τῆς ἀνομίας αὐτῶν.
11 Καὶ ἂν μὲν ἀκούσαντες λατρεύσωσιν Αὐτῷ,
διάγουσι τοῦ λοιποῦ τὰς ἡμέρας αὐτῶν ἐν ἀγαθοῖς
καὶ τὰ ἔτη αὐτῶν ἐν τερπνοῖς καὶ εὐφροσύνοις.
12 Ἐὰν ὅμως δὲν ὑπακούσωσι, διέρχονται διὰ ρομφαίας
καὶ ἐκπνέουσιν ἐν ἀμαθείᾳ καὶ ἀφροσύνῃ.
13 Εἶναι ἴδιον τῶν ἀνοσίων καὶ τὴν ψυχὴν βεβήλων,
νὰ δυσανασχετῶσι, παιδευόμενοι ὑπὸ τοῦ Θεοῦ,
καὶ νὰ μὴ ἰκετεύωσι, δεσμούμενοι ὑπ' αὐτοῦ.
14 Θάνατος ἀναμένει αὐτοὺς ἐν τῇ νεότητι
καὶ ζωῆς τελευτῆ κατὰ τοὺς κιναίδους.
15 Ἐκεῖνος λυτροῦται τοὺς δυστυχεῖς διὰ τῆς θλίψεως αὐτῶν
καὶ συνετίζει αὐτοὺς δι' ὧν κακοπαθοῦσιν.
16 Οὕτω καὶ σέ θὰ ἐκσπάσῃ μὲν ἀπὸ στόματος ἐχθροῦ

καὶ εἰς εὐρυχωσίαν θὰ ἐξαγάγη, μηδὲν ἔχουσαν στένωμα,
θὰ ἐσιτάσῃ δὲ δαιψιλῶς, πίονα παραθέμενος τὴν τράπεζάν σου.

- 17 Γνώμης ὁμως πονηρᾶς ἐὰν ἐμφορῆσαι,
ὑπὸ κρίσεως καὶ δίκης θείας θὰ καταληφθῆς.
- 18 Ναί, πρόσεχε, μή σε θυμὸς ἐρεθίσῃ ἐφ' οἷς παιδεύεσαι,
μηδέ σε παροξύνῃ τὸ μέγεθος τοῦ λύτρου ((δηλ. ὧν ὑπομένεις).
- 19 Μήπως θὰ δώσῃ τινὰ σημασίαν Ἐκεῖνος εἰς τὴν κραυγὴν σου,
κραυγὴν ματαίαν καὶ ἄκαιρον,
μὴ ἐκπεμπομένην ἐν ὥρᾳ βίας καὶ ἀνάγκης
μηδὲ ἐν κινδύνῳ χρυσοῦ καὶ πάσης ἄλλης οὐσίας;
- 20 Μὴ ἐπιθυμήσῃς ἀντὶ τοῦ φωτός (τῆς θείας εὐμενείας)
τὴν νύκτα (τὸ σκότος τῆς θείας ὀργῆς)
εἶναι αὕτη πρὸς λαῶν ἀνατροπὴν καὶ ἀναστάτωσιν ἀπὸ τοῦ τόπου αὐ-
[τῶν.
- 21 Φυλάξου, μὴ στραφῆς καὶ ἐκκλίνῃς πρὸς τὴν ἀνομίαν,
διότι φαίνεσαι προκοίτων ταύτην παρὰ (τὸ ὑπομένειν) τὴν θλίψιν.
- 22 Ἴδου ὁ Θεὸς ἀφ' ὑψηλοῦ ἐνεργεῖ, ὡς ὑψηλὴν ἔχων τὴν δύναμιν
τίς δύναται νὰ ἔχη τὴν καθ' ἑαυτοῦ, ὅπως αὐτός;
- 23 Τίς ποτε ἐπεσκέφθη αὐτὸν ὅπως ὑποδείξῃ τὴν ὁδὸν αὐτοῦ,
καὶ τίς ποτε εἶπεν αὐτῷ διέπραξας ἀνομίαν;
- 24 Ἐνθυμοῦ ὅτι ἔχεις νὰ μεγαλύνῃς ἔργον αὐτοῦ,
ἔργον ὅπερ ἀνυμνήθη ὑπὸ τῶν ἀνθρώπων
- 25 Ἡ τούτου θέα εἶναι παντὸς ἀνθρώπου ἐντρύφημα.
Ἄπωθεν μόνον προσατενίζει αὐτὸ ὁ ἀνθρώπος
- 26 Ἴδου μέγας ὁ Θεὸς καὶ οὕτως ὑπερβέβηκεν,
ὥστε Αὐτὸς εἶναι ἀκατάληπτος, οὐδὲ τὰ ἔτη αὐτοῦ εἶναι ἐξιχνιαστά.
- 27 Ἀφ' οὗ ἀνιμῆσῃ πρὸς τὰ ἄνω τὰς τοῦ ὕδατος θανάδας,
αὐταὶ διηθοῦσιν ἀνὰ τὴν ἀτμόσφαιραν αὐτοῦ ὄμβρον.
- 28 Αὐτὸ ἐκεῖνο, ὅπερ τὰ νέφη ψεκάζουσι
καὶ ἄφθονον καταστάζουσιν ἐπὶ τῶν ἀνθρώπων.
- 29 Ὑπάρχει τις ἀράγε δύναμενος νὰ ἐννοήσῃ τῆς νεφέλης τὰς διαχύσεις,
καὶ τῆς σκηνῆς Αὐτοῦ τοὺς κρότους (τὰς βροντάς);
- 30 Ἴδου ἐκτείνει περὶ ἑαυτὸν τὸ φῶς (ἀστραπὴν ἢ ἥριδα) Αὐτοῦ,
περικάλυμμα δὲ ἔχει τοὺς πυθμένας τῆς θαλάσσης (τὰ ἱπ' αὐτῶν σκη-
[ματιζόμενα νέφη,
- 31 Ναί, ἐν αὐτοῖς τούτοις (κραυνοῖς καὶ νεφέλαις) ἐκτελεῖ ἀμφοτέρα,
καὶ κρίνει λιούς, καὶ τροφὴν δίδωσιν ἐν ἀφθονίᾳ,
- 32 Διὰ φωτός (ἀστραπῆς) ἔχει κεκαλυμμένας ἀμφοτέρας τὰς παλάμας,
καὶ ἐπιτάσσει αὐτῷ κατὰ τὸ ἐντυγχίνον.
- 33 Τὴν προσέγγισιν αὐτοῦ ἀγγέλλει τὸ βρόντημα αὐτοῦ,
αὐτὴν δὲ τὴν ἔλευσιν αὐτοῦ ἡ ταραχὴ τῶν βοσκημάτων.

(ἀκολουθεῖ)

Β. ΑΝΤΩΝΙΑΔΗΣ, Καθηγητής